

Bet. o. Lovf. om Arveafgift.

beskattes forholdsvis stærkere indenfor den samme Slægtskabsgrad end den allermindste Arvelod, — et Hensyn, der har faaet saa meget større Vægt, siden man i 1903 indførte Princippet Beskatning efter stigende Skala i Forhold til Indkomsten. Vel blev det samme Princip ikke indført for Formue-skattens Vedkommende, men da Indkomsten dog altid i nogen Maade er betinget af Formuen, rammes denne dog altid til en vis Grad af Indkomstskatten og ikke mindst i den Form for Indkomstbeskatning, der indførtes i de kommunale Beskatningsregler.

Men ogsaa andre Hensyn have været medvirkende. Erkendelsen af det beretigede i, at Samfundet lægger Beslag paa en Del af den Formue, som den enkelte Statsborger erhverver i Ly af Samfundets Love og til Dels ved Udnyttelse af de Hjælpe-midler, det stiller til Raadighed, er sikkert i langt højere Grad end tidligere trængt ind i den almindelige Bevidsthed. Den nulevende Slægts Opfattelse af Ejendomsretten, navnlig naar det gælder Dispositioner, der række ud over Døden, er neppe heller ganske den samme som for blot et halvt Aarhundrede siden. Og endelig er det vel i det mindste tilgiveligt, om Hensynet til, at ingen anden Skat falder i et for Udredelsen saa belejligt Øjeblik som Arveskatten, gør det noget mere tiltalende at lægge en større Del af Skattebyrden over paa dette Omraade, end man ellers vilde finde rimeligt.

Som venteligt var efter den Modtagelse, der blev Lovforslaget til Del ved dets første Behandling, har Udvalget i det store og hele kunnet slutte sig til Forslagets Grundtanker, at skaffe Statskassen en forholdsvis betydelig forøget Indtægt ved en Udvidelse af de i Loven af 19. Februar 1861 fastsatte Regler for Arveskat, saaledes at det bliver de store og forholdsvis store Arvelodder, der fortrinsvis komme til at bære Forøgelsen, samtidig med, at en Række Formueovergange, der ifølge deres Væsen nærmest maa sidestilles med Arv, drages ind under Beskatningen. Udvalget finder ogsaa, at ihvorvel Indførelsen af en forøget

Arveskat ogsaa under andre Forhold maa anses for fuldt forsvarlig, saa er det ulige mere tiltalende, at Reformen gennemføres samtidigt med, at der foretages Nedsættelser paa de indirekte Skatters Omraade.

Naar bortses fra Ændringsforslagene til § 2 ere derfor de af Udvalget eller dets forskellige Flertal og Mindretal foreslaaede Ændringer ikke af indgribende Betydning.

Af størst Rækkevidde turde vel det af Finansministeren stillede Ændringsforslag til § 14 — i Forbindelse med de heraf følgende Ændringer i Loven — være. Ministeren har her foreslaaet ny Regler om uskiftet Bo, idet Bestemmelserne om, at der skulde svares Arveafgift af den Del af et Fællesbo, der falder i Arv ved den ene Ægtefælles Død ogsaa i det Tilfælde, hvor den efterlevende Ægtefælle forbliver hensiddende i uskiftet Bo, ere foreslaaede erstattede med Regler, der tilsigte at forhindre, at de Dispositioner, som den efterlevende Ægtefælle træffer med Hensyn til den Del af Fællesboet, der er falden i Arv ved den førstafdøde Ægtefælles Død, fører til, at Staten helt eller delvis gaar glip af Arveafgiften. Den her foreslaaede Ordning vil medføre, at de væsentligste Anker mod Bestemmelserne i Forslagets § 14 ville bortfalde, og Udvalget kan derfor tiltræde Ministerens Forslag.

Under Hensyn til, at Arveforskud og lignende Ydelser, der ifølge § 4 c. indrages under Beskatningen, ret ofte kunne være forbrugte, naar Afgiftspligten indtræder, uden at den afgiftspligtiges økonomiske Forhold derved kunne siges at være forbedrede, har Udvalget anset det for hensigtsmæssigt, at Ministeren bemyndiges til at fritage saadanne Ydelser for Afgift, naar Forholdene tale derfor, og hertil sigter det under Nr. 7 stillede Ændringsforslag.

Den under Nr. 14 foreslaaede Ændring tilsigter at udvide den Ret, der ifølge Forslagets § 11 tilkommer Modtageren af visse Arter af Indtægtsnydelser, til ogsaa at omfatte de Arvinger, der overtage fast Ejendom, der er afgiftspligtig efter Lovforslaget.